

jeg mener at have svaret; naar de rejser, som om de var nye, maa vel Gentagelsen komme, uden at den kan indeholde noget væsentligt nyt.

Det er rigtigt, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) nu bemærkede, at der er nogen Forskel paa dette Lovforslag og visse Bestemmelser i Tjenestemandsløven, men det hænger væsentligt sammen med, at Præsterne Stilling er en væsentlig anden. Vi har Fællesklasseønskerne, som Præsterne har haft i mange Aar paa Grund af Menighedsraadene Indstillingsret, som gør vore Forhold noget anderledes end andre Tjenestemænds. Dette kunde ogsaa begrunde Huslejetilskuddet, idet Præsterne som Helhed har Embedsbolig i Modsætning til adskillige andre Tjenestemænd.

Jeg kunde naturligvis paa ingen Maade føle mig tilfreds, hvis der i Betænkningen var skrevet, at Udgiften vilde andrage mindst $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; saa vilde jeg finde, at Fejlen var endnu mere urimelig, end den er nu.

Med Hensyn til Befordringspørgsmaal er der aabenbart nogen Uoverensstemmelse mellem det Grundsyn, som den ærede Ordfører for Mindretallet anlægger paa, hvordan man skal have Befordringsgodtgørelse, og det, som jeg anlægger. Det ærede Medlem mener, at det skal være et Tilskud til Embedsbefordring, et Tilskud, som Præsten kan tjene noget paa ved at anvende Cykle eller ved at gaa paa sine Ben. Det er ikke det almindelige, hvor man har tjenstlig Befordring. Det er givet, at det, der er Tale om, i Virkeligheden er tjenstlig Befordring — det bemærkede jeg ved første Behandling. Det er ikke blot den rene Annekskørsel om Søndagen, der er Tale om, men Kørsel i Almindelighed i tjenstlig Anliggende ud i Sognet, naar Præsten f. Eks. ret langt fra sin Præstegaard, en halv Mil eller mere, skal besøge en syg, selv om der ikke direkte er Tale om en ministeriel Handling. Det er for mange Aar siden forklaret mig i Kirkeministeriet, at det var det, man tænkte paa ved tjenstlige Rejser. Under Hensyn til, at det er det, der er Tale om, og under Hensyn til, at Prisen er faldende, vil Omreguleringen ske. Det er ganske rigtigt, at den ikke er foretaget i Øje-

blikket, og hvor mange Procent det vil dreje sig om, kan jeg ikke udtale mig om i dette Øjeblik, men der vil blive taget Hensyn til Nedgangen. Det har jeg allerede antydnet ved første Behandling af Sagen.

Naar det ærede 9de Medlem for 2den Kreds mente, at jeg ikke havde Grund til at føle mig brøstholden ved Udtalelserne i Betænkningen, saa fastholder jeg, uden at være specielt ømfindtlig, at jeg har Grund dertil. Og jeg vil sige meget stærkt og afgjort: jeg har ikke mindst Grund dertil efter Betænkningens Omtale af mine Udtalelser om Udmeldelse af Folkekirken, hvorved man kan fritage sig for Kirkeskat. Det, jeg har sagt derom, er kun, hvad der er gældende Lov, som er alle ærede Medlemmer vel bekendt, og jeg har — og det er det, der stiller Sagen i Belysning — udtalt dette som Svar paa en Bemærkning fra den ærede socialdemokratiske Ordfører ved Lovforslagets første Behandling: at der var intet Værn imod Forøgelse af Kirkeskatten undertagen den høje Rigsdag. En Udtalelse kommer i ganske anden Belysning, hvis man faar at vide, at den er faldet som Svar, end hvis man faar den gengivet saaledes, som den her er præsenteret i Udvalgsbetænkningen. Der er ikke i Betænkningen den mindste Antydning af, at jeg føjede til, hvad jeg gjorde ved første Behandling, at jeg vilde meget beklage, at noget saadant skete. Men jeg gjorde opmærksom paa, at der var dette Værn, hvis ikke Kærligheden til Folkekirken var saa stor, at man vilde blive i den og bære de Byrder, der følger deraf. Dette stiller Udtalelsen i en helt anden Belysning; og lige saa snart Belysningen skifter, føler jeg mig med Rette ilde berørt ved Fremstillingen.

Dahl: Det fremgaar formentlig tilstrækkelig tydeligt af mine Udtalelser om Befordringsgodtgørelse, at jeg ikke, saaledes som den højærede Kirkeminister nu paa staar, mener, at Befordringsgodtgørelsen er et Tilskud til Lønnen. Men naar man fra saa mange Sider hævder, at Præsterne har en saa lav Lønning, og at de ikke kan supplere den, saaledes som Adjunkter og andre Tjenestemænd kan, saa siger jeg: Her er en udmærket Lejlighed til at supplere Lønnen, en Lejlighed, som ikke mange Tjenestemænd har, men som Præsterne har, og som de bruger — det være sagt til deres Ære — i